

40 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

JO NESBO

ΜΑΚΒΕΘ

Μετάφραση: Γωγώ Αρβανίτη

Πρώτη έκδοση: 10.000 αντίτυπα

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Η λαμπερή σταγόνα έπεσε από τον ουρανό, μέσα στο σκοτάδι, προς τα τρεμάμενα φώτα του λιμανιού κάτω στη γη. Οι ριπές του κρύου βορειοδυτικού ανέμου την έστειλαν πάνω από την αποξηραμένη κοίτη του ποταμού που χώριζε την πόλη κατά μήκος και από την αχρηστευμένη σιδηροδρομική γραμμή που τη χώριζε διαγωνίως. Τα τέσσερα τμήματα της πόλης ήταν αριθμημένα με δεξιόστροφη φορά: πέρα απ' αυτά, δεν είχαν όνομα. Κάποιο όνομα τουλάχιστον που να το θυμούνταν οι κάτοικοι. Κι αν συναντούσες αυτούς τους ίδιους κατοίκους πολύ μακριά από τον τόπο τους και τους ρωτούσες από πού ήταν, πολύ πιθανό να ισχυρίζονταν ότι δεν μπορούσαν να θυμηθούν ούτε το όνομα της πόλης.

Η σταγόνα έπαψε να είναι λαμπερή και έγινε γκριζα καθώς διαπέρασε την κάπνα και τα τοξικά αέρια του νέφους που σκέπαζε μόνιμα την πόλη σαν καπάκι, παρόλο που τα τελευταία χρόνια είχαν κλείσει όλα τα εργοστάσια το ένα μετά το άλλο. Παρόλο που οι άνεργοι δεν είχαν λεφτά για να ανάψουν τις σόμπες τους. Παρά τον ασταθή αλλά θυελλώδη άνεμο και την αδιάκοπη βροχή που πολλοί ισχυρίζονταν ότι δεν υπήρχαν μέχρι που δύο ατομικές βόμβες είχαν σημάνει τη λήξη του Β' Παγκοσμίου πολέμου πριν από είκοσι πέντε χρόνια. Δηλαδή περίπου την εποχή που είχε διοριστεί διοικητής της αστυνομίας ο Κένεθ. Από το γραφείο του στον τελευταίο όροφο του Αρχηγείου της Αστυνομίας ο Κένεθ είχε κακοδιοικήσει χωρίς διακοπή και με σιδηρά πυγμή την πόλη, άσχετα από το ποιος ήταν

δήμαρχος και τι έλεγε ή δεν έλεγε η κεντρική εξουσία στο Καπιτώλιο. Και η πόλη, το δεύτερο μεγαλύτερο και άλλοτε πιο σημαντικό βιομηχανικό κέντρο της χώρας, είχε βυθιστεί σε ένα τέλμα διαφθοράς, χρεοκοπιών, εγκληματικότητας και χάους. Πριν από έξι μήνες ο Κένεθ είχε πέσει από μια καρέκλα στο εξοχικό του, γεγονός που είχε ως συνέπεια ένα εγκεφαλικό και, τρεις βδομάδες αργότερα, τον θάνατό του. Η κηδεία του είχε γίνει δημοσία δαπάνη – με απόφαση του δημοτικού συμβουλίου που την είχε επιβάλει έμμεσα ο ίδιος ο Κένεθ χρόνια πριν. Έπειτα από μια κηδεία αντάξια ενός δικτάτορα, ο δήμαρχος και το δημοτικό συμβούλιο είχαν τοποθετήσει νέο διοικητή αστυνομίας τον Ντάνκαν, έναν άντρα με φαρδύ μέτωπο, γιο επισκόπου και επικεφαλής ως τότε της Διεύθυνσης Οργανωμένου Εγκλήματος στο Καπιτώλιο. Ο διορισμός του ήταν μια ευχάριστη έκπληξη, γιατί ο Ντάνκαν δεν προερχόταν από την παλιά σχολή των πολιτικά ρεαλιστών αξιωματικών αλλά από τη νέα γενιά των σπουδαγμένων αστυνομικών λειτουργών που ήταν υπέρ των μεταρρυθμίσεων, του εκσυγχρονισμού, της διαφάνειας και της μάχης κατά της διαφθοράς – ενώ η πλειονότητα των εκλεγμένων πολιτικών της πόλης που πλούτιζαν γρήγορα και πολύ δεν ήταν.

Η ελπίδα των κατοίκων ότι είχαν επιτέλους έναν ακέραιο, έντιμο και οραματιστή διοικητή αστυνομίας, που θα μπορούσε να βγάλει την πόλη από το τέλμα, άρχισε να τρέφεται όταν ο Ντάνκαν αντικατέστησε την παλιά φρουρά των υψηλόβαθμων αστυνομικών με αυστηρά επιλεγμένους δικούς του. Ήταν όλοι νέοι και άσπιλοι ιδεαλιστές που ήθελαν πραγματικά να γίνει η πόλη ένα καλύτερο μέρος για να ζει κανείς.

Ο αέρας έφερε τη σταγόνα πάνω από το Διαμέρισμα 4 Δυτικά και το ψηλότερο σημείο της πόλης, τη ραδιοφωνική κεραία πάνω από το στούντιο, όπου εκείνη την ώρα η μοναχική φωνή του Γουόλτ Κάιτ, γεμάτη ηθική αγανάκτηση και τερετίζοντας με πάθος τα ρο, εξέφραζε την ελπίδα ότι είχαν

επιτέλους έναν σωτήρα. Στα χρόνια του Κένεθ, ο Γουόλτ Κάιτ ήταν ο μόνος άνθρωπος στην πόλη που είχε το θάρρος να επικρίνει ανοιχτά τον διοικητή της αστυνομίας και να τον κατηγορεί για μερικά από τα εγκλήματά του. Αυτό το βράδυ στην εκπομπή του ο Κάιτ ενημέρωνε το ακροατήριο ότι το δημοτικό συμβούλιο θα έκανε ό,τι μπορούσε για να καταργήσει τις εξουσίες που είχε παραχωρήσει με το έτσι θέλω ο Κένεθ στην αστυνομία, καθιστώντας τον διοικητή της την πραγματική εξουσία στην πόλη. Παραδόξως, σχολίασε ο Κάιτ, αυτό σήμαινε ότι ο διάδοχός του, ο καλός δημοκράτης Ντάνκαν, θα δυσκολευόταν να επιβάλει τις μεταρρυθμίσεις του. Και συνέχισε λέγοντας ότι στις επικείμενες δημοτικές εκλογές ο Τούρτελ, «ο επί σειρά ετών και κατά συνέπεια ο παχύτερος δήμαρχος της χώρας, θα κατεβεί μόνος, χωρίς αντίπαλο. Γιατί ποιος μπορεί να ανταγωνιστεί τον Τούρτελ, τη χελώνα; Κανέννας. Απολύτως κανέννας. Οποιαδήποτε κριτική εναντίον του χτυπάει στο καβούκι της λαϊκίστικης εγκραδιότητας και της άμεμπτης ηθικής του και εξοστραχίζεται.

Στο Διαμέρισμα 4 Ανατολικά η σταγόνα πέρασε πάνω από το Όμπελισκ, το εικοσαώροφο ξενοδοχείο-καζίνο από γυαλί που ξεπρόβαλλε σαν λαμπερό τεντωμένο δάχτυλο από την άθλια μάζα των μαυριδερών τετραώροφων κτιρίων που αποτελούσαν την πόλη. Ήταν αντίφαση για πολλούς το γεγονός ότι όσο συρρικνωνόταν η βιομηχανία και αυξανόταν η ανεργία τόσο δημοφιλές είχε γίνει να χάνουν οι κάτοικοι χρήματα που δεν είχαν, τζογάροντας στα δύο καζίνα της πόλης.

«Η πόλη που έπαψε να δίνει και άρχισε να παίρνει» τερέτιζε ο Κάιτ στα ραδιοκύματα. «Στην αρχή εγκαταλείψαμε τη βιομηχανία και μετά τον σιδηρόδρομο, ώστε να μην μπορεί να δραπετεύσει κανέννας. Ύστερα αρχίσαμε να πουλάμε ναρκωτικά στους πολίτες –και μάλιστα τα προμηθεύονται από εκεί όπου κάποτε αγόραζαν εισιτήρια τρένου–, ώστε να μπορούμε να τους ληστεύουμε με την άνεσή μας. Δεν θα το πίστευα ότι θα έφτανε

ποτέ στιγμή να πω ότι μου λείπουν οι κερδοσκόποι βιομήχανοι, αλλά αυτοί τουλάχιστον πλούτιζαν από τίμια επαγγέλματα. Σε αντίθεση με τις τρεις μπίζνες απ' όπου πλουτίζουν στις μέρες μας διάφοροι: τον τζόγο, τα ναρκωτικά και την πολιτική».

Στο Διαμέρισμα 3 ο άνεμος σάρωσε το Αρχηγείο της Αστυνομίας, το καζίνο Ινβερνές και δρόμους που ήταν έρημοι λόγω της βροχής, αν και υπήρχαν ακόμη λίγοι πεζοί που περπατούσαν βιαστικά, άλλοι κάτι φάχνοντας και άλλοι φεύγοντας από εκεί. Διασχίζοντας όλοι τον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό, όπου δεν έφταναν, ούτε αναχωρούσαν τρένα, αλλά τον κατοικούσαν φαντάσματα και περιπλανώμενοι. Τα φαντάσματα εκείνων –και των απογόνων τους– που είχαν χτίσει κάποτε αυτή την πόλη με πίστη στον εαυτό τους, επαγγελματικό ήθος και με τη βοήθεια του Θεού και της τεχνολογίας τους. Και οι περιπλανώμενοι στην εικοσιτετράωρη πιάτσα των ναρκωτικών, όπου πουλιόταν το «φίλτρο», ένα εισιτήριο για τον παράδεισο και για μια βέβαιη κόλαση.

Στο Διαμέρισμα 2 ο αέρας σφύριζε στις καμινάδες της Γκρέιβεν και της Εστέξ, των δύο μεγαλύτερων εργοστασίων της πόλης, που και αυτά είχαν κλείσει πρόσφατα. Κατασκευάζαν και τα δύο ένα κράμα μετάλλου, αλλά από τι ακριβώς ούτε αυτοί που δούλευαν στους κλίβανους δεν ήξεραν να πουν με σιγουριά, ήξεραν μόνο ότι οι Κορεάτες είχαν αρχίσει να κατασκευάζουν το ίδιο κράμα φτηνότερα. Ίσως αυτό που έκανε ορατή την παρακμή να ήταν το κλίμα της πόλης ή ίσως να ήταν η φαντασία· ίσως ήταν απλώς η βεβαιότητα της χρεοκοπίας και της διάλυσης αυτή που έκανε τα σιωπηλά, ερημωμένα εργοστάσια να φαίνονται, όπως έλεγε ο Κάιτ, σαν «ληλητημένοι ναοί του καπιταλισμού σε ένα τοπίο εγκατάλειψης και δυσπιστίας».

Παρασυρμένη από τον άνεμο, η βροχή στράφηκε νοτιοανατολικά, πάνω από δρόμους με σπασμένους φανοστάτες, όπου παραμόνευαν τσακάλια, στριμωγμένα πάνω σε τοίχους για να

προφυλάγονται από την αδιάκοπη βροχή, ενώ η λεία τους έφευγε γρήγορα προς το φως για περισσότερη ασφάλεια. Σε μια πρόσφατη ραδιοφωνική συνέντευξη ο Κάιτ είχε ρωτήσει τον διοικητή Ντάνκαν γιατί ο κίνδυνος να πέσει ένας πολίτης θύμα ληστείας στους δρόμους της πόλης ήταν έξι φορές μεγαλύτερος εδώ απ' ό,τι στο Καπιτώλιο και ο Ντάνκαν είχε απαντήσει ότι χαιρόταν που του έκανε επιτέλους και μία εύκολη ερώτηση: επειδή το ποσοστό ανεργίας ήταν εξαπλάσιο και ο αριθμός των ναρκομανών δεκαπλάσιος.

Στην προβλήτα του λιμανιού ήταν αραγμένα κοντέινερ γεμάτα γκράφιτι και σαραβαλιασμένα φορτηγά πλοία που οι καπετάνιοι τους είχαν συναντηθεί σε ερημικές γωνιές με λιμενικούς υπαλλήλους και τους είχαν λαδώσει με τα αναγκαία ποσά, για να εξασφαλίσουν πιο γρήγορα άδεια ελλιμενισμού και θέση προσόρμισης, ποσά που οι ναυτιλιακές εταιρείες θα τα περνούσαν ως έξοδα στη στήλη «διάφορες δαπάνες», δίνοντας όρκο να μην αναλάβουν ποτέ ξανά μεταφορές εμπορευμάτων σ' αυτή την πόλη.

Ένα από τα φορτηγά πλοία ήταν το ποντοπόρο Λένινγκραντ, ένα σοβιετικό καράβι που έχανε τόση σκουριά από τα ύφαλά του με τη βροχή, που έμοιαζε σαν να αιμορραγούσε.

Η σταγόνα μπήκε στη δέσμη του φωτός μιας λάμπας στη στέγη ενός διώροφου ξύλινου κτιρίου που στέγαζε μια αποθήκη, ένα γραφείο και ένα κλειστό κλαμπ για μποξ και συνέχισε να κατεβαίνει, περνώντας ανάμεσα από τον ξύλινο τοίχο και το σκουριασμένο καράβι, ώπου έπεσε πάνω σε ένα κέρατο ταύρου. Κύλησε ακολουθώντας την καμπύλη του κέρατου ως το σημείο όπου ενωνόταν με ένα κράνος, συνέχισε κυλώντας πρώτα στο κράνος και μετά στην πλάτη ενός μαύρου δερμάτινου μπουφάν όπου ήταν κεντημένες με γοτθικούς χαρακτήρες οι λέξεις NORSE PAİNTEP* και αποκεί στη σέλα μιας κόκκινης μοτοσικλέτας

* Norse Riders: Νορβηγοί Καβαλάρηδες.

Indian Chief και τελικά στον αφαλό του πίσω τροχού που περιστρεφόταν αργά, κι εκεί έπαψε να είναι σταγόνα βροχής και έσμιξε, καθώς εκσφενδονίστηκε προς τα έξω, με τα υπόλοιπα βρομόνερα της πόλης.

Την κόκκινη μοτοσικλέτα ακολουθούσαν άλλες έντεκα. Πέρασαν η μία μετά την άλλη κάτω από το φως μιας λάμπας στον εξωτερικό τοίχο ενός φωτισμένου διώροφου κτιρίου του λιμανιού.

Το φως της λάμπας έπεφτε στο παράθυρο ενός ναυτιλιακού πρακτορείου στον πρώτο όροφο και σε ένα χέρι χαλαρά ακουμπισμένο σε ένα πόστερ στον τοίχο: ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΒΟΗΘΟΣ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΥ ΣΤΟ ΠΛΟΙΟ ΓΚΛΑΜΙΣ. Τα δάχτυλα ήταν μακριά και λεπτά σαν δάχτυλα πιανίστα, με άψογο μανικιούρ. Παρόλο που ο άντρας στεκόταν στη σκιά και δεν διακρίνονταν τα έντονα γαλάζια μάτια, το αδρό πιγούνι, τα στενά, λιπόσαρκα χείλη και η μύτη που θύμιζε ράμφος αρπακτικού, η ουλή που διέτρεχε διαγώνια το πρόσωπό του από το πιγούνι ως το μέτωπο γυάλιζε σαν διάττοντας αστέρας στο μισοσκόταδο.

«Να τοι» είπε ο επιθεωρητής Ντοφ, ελπίζοντας να μην έπιασαν οι άντρες του της Διεύθυνσης Ναρκωτικών το μικρό τρέμουλο στη φωνή του. Είχε υπολογίσει ότι οι Νορς Ράιντερ θα έστελναν τρεις, το πολύ τέσσερις άντρες για να παραλάβουν το φορτίο, αλλά μέτρησε δώδεκα μοτοσικλέτες στην αργή πομπή που αναδυόταν από το σκοτάδι. Οι δύο τελευταίες είχαν και συνεπιβάτη. Σύνολο δεκατέσσερις κόντρα στους εννέα δικούς του. Και είχε κάθε λόγο να πιστεύει ότι οι Ράιντερ ήταν οπλισμένοι. Βαριά οπλισμένοι. Παρ' όλα αυτά, εκείνο που προκάλεσε το τρέμουλο στη φωνή του δεν ήταν η αριθμητική υπεροχή τους. Ήταν γιατί έβλεπε να εκπληρώνεται μια μεγάλη επιθυμία του. Γιατί το κονβόι το οδηγούσε αυτός· επιτέλους θα είχε αυτόν σε απόσταση βολής.

Ο αρχηγός των μοτοσικλετιστών είχε μήνες να εμφανιστεί,

αλλά μόνο ένας άνθρωπος φορούσε κράνος με κέρατα ταύρου και οδηγούσε κόκκινη μοτοσικλέτα Indian Chief. Οι φήμες έλεγαν ότι ήταν μία από τις πενήντα που είχαν κατασκευαστεί κατά παραγγελία της Αστυνομίας της Νέας Υόρκης με απόλυτη μυστικότητα το 1955. Στον δεξιό πλαϊνό προφυλακτήρα της γυάλιζε η κυρτή ατσαλένια θήκη της σπάθας του αναβάτη.

Ο Σβένο.

Μερικοί ισχυρίζονταν ότι ήταν νεκρός και άλλοι ότι το είχε σκάσει από τη χώρα, είχε αλλάξει ταυτότητα, είχε κόψει τις ξανθές κοτσίδες του και απολάμβανε τα γεράματά του και τα αγαπημένα του σιγαρίλλος αραχτός σε μια βεράντα κάπου στην Αργεντινή.

Κι όμως να τος. Ο αρχηγός συμμορίας και δολοφόνος αστυνομικών που μαζί με τον υπασπιστή του είχαν ιδρύσει τη λέσχη των Νορς Ράιντερ λίγο μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Είχαν στρατολογήσει νεαρούς χωρίς οικογένεια, τους περισσότερους από τις μισοερειπωμένες εργατικές κατοικίες κατά μήκος του μολυσμένου από τα λύματα ποταμού, τους είχαν εκπαιδεύσει, πειθαρχήσει και τους είχαν κάνει πλύση εγκεφάλου μέχρι που έγιναν ένας μικρός στρατός από ατρόμητους άντρες που ο Σβένο χρησιμοποιούσε για τους σκοπούς του. Για να ελέγχει την πόλη και να μονοπωλεί την τότε αναπτυσσόμενη αγορά των ναρκωτικών. Και για ένα διάστημα φάνηκε να το πετυχαίνει. Ο Κένεθ και η αστυνομία σίγουρα δεν ήταν εμπόδιο, αντιθέτως ο Σβένο είχε εξαγοράσει όση βοήθεια χρειαζόταν απ' αυτή την πλευρά. Εμπόδιο στάθηκε τελικά ο ανταγωνισμός: το «φίλτρο του Εκάτη», ένα ναρκωτικό που παρασκευαζόταν στην πόλη και ήταν καλύτερο, φτηνότερο και πάντα διαθέσιμο στην πιάτσα. Αν όμως ήταν αληθινή η ανώνυμη πληροφορία που είχε πάρει ο Ντοφ, το φορτίο που είχαν έρθει να παραλάβουν τώρα οι Ράιντερ ήταν αρκετό ώστε να λύσει το πρόβλημά τους για ένα μεγάλο διάστημα. Ο Ντοφ είχε ελπίσει, αλλά δίσταζε ακόμη να το πιστέψει, ότι αυτά που διάβασε στις λίγες δακτυλογραφη-

μένες αράδες που είχε λάβει με το ταχυδρομείο ήταν αλήθεια. Ήταν σαν να του χάριζαν άλογο, δεν θα το κοίταζε στα δόντια. Ήταν το είδος του αλόγου που –με καλό χειρισμό– μπορούσε να πάει τον καβαλάρη του πολύ ψηλότερα στην ιεραρχία. Γιατί ο Ντάνκαν δεν είχε στελεχώσει ακόμη όλα τα σημαντικά πόστα στη διοίκηση της αστυνομίας με δικούς του ανθρώπους. Υπήρχε, για παράδειγμα, η Διεύθυνση Συμμοριών, όπου το κάθαρμα ο παλιόφιλος του Κένεθ, επιθεωρητής Κόντορ είχε καταφέρει να κρατήσει την καρέκλα του, μιας και δεν υπήρχαν ακόμη εναντίον του αδιάσειστα στοιχεία για διαφθορά, αλλά αυτό ήταν απλώς ζήτημα χρόνου. Ενώ ο Ντοφ ήταν ένας από τους ανθρώπους του Ντάνκαν. Με τα πρώτα σημάδια ότι ο Ντάνκαν ίσως να ήταν ο νέος διοικητής, ο Ντοφ του είχε τηλεφωνήσει στο Καπιτώλιο και του είχε δηλώσει απερίφραστα, αν και με κάποιο στόμφο, πως, αν το δημοτικό συμβούλιο δεν ενέκρινε τον διορισμό του και επέλεγε ένα από τα τσιράκια του Κένεθ, αυτός, ο Ντοφ, θα υπέβαλλε την παραίτησή του. Δεν ήταν τελείως απίθανο ο Ντάνκαν να υποψιάστηκε ότι υπήρχε και κάποιο προσωπικό κίνητρο πίσω από αυτή τη δήλωση απόλυτης αφοσίωσης, αλλά τι μ' αυτό; Ο Ντοφ ήθελε ειλικρινά να στηρίξει το σχέδιο του Ντάνκαν για μια έντιμη αστυνομία στην υπηρεσία του πολίτη, το ήθελε πραγματικά. Όμως θα ήθελε και ένα πόστο στη διοίκηση όσο το δυνατόν πιο κοντά στην κορυφή. Ποιος δεν θα το ήθελε; Γι' αυτό χρειαζόταν το κεφάλι αυτού του τύπου εκεί έξω.

Του Σβένο.

Ο Σβένο ήταν και μέσον και σκοπός.

Ο Ντοφ κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα συμφωνούσε με την πληροφορία στο ανώνυμο γράμμα με ακρίβεια λεπτού. Πίεσε ελαφρά με τις άκρες των δαχτύλων του το εσωτερικό του καρπού του. Για να μετρήσει τον σφυγμό του. Τώρα δεν ήλπιζε απλώς, ήταν έτοιμος να το πιστέψει.

«Είναι πολλοί, Ντοφ;» ρώτησε ψιθυριστά μια φωνή.

«Παραπάνω από αρκετοί για ένα ανδραγάθημα, Σέιτον. Και ένας απ' αυτούς είναι τόσο μεγάλος, που, όταν πέσει, θα ακουστεί σε όλη τη χώρα».

Ο Ντοφ σκούπισε τους υδρατμούς από το τζάμι. Εννέα αγχωμένοι και κάθιδροι αστυνομικοί σε ένα μικρό δωμάτιο. Άνδρες που συνήθως δεν αναλάμβαναν τέτοιου είδους αποστολές. Ως επικεφαλής της Διεύθυνσης Ναρκωτικών, ο Ντοφ είχε πάρει την απόφαση να μη δείξει το γράμμα σε άλλους αξιωματικούς της αστυνομίας· είχε χρησιμοποιήσει άνδρες αποκλειστικά από τον δικό του τομέα γι' αυτή την επιχείρηση. Υπήρχε πολύ μακρά παράδοση διαφθοράς και διαρροών για να το ρισκάρει. Τουλάχιστον έτσι θα το δικαιολογούσε στον Ντάνκαν αν τον ρωτούσε. Αν και δεν θα υπήρχε πολλή γκρίνια. Όχι, αρκεί να κατάφερναν να κατασχέσουν τα ναρκωτικά και να συλλάβουν δεκατρείς Νορς Ράιντερ επ' αυτοφώρω.

Ναι, δεκατρείς. Όχι δεκατέσσερις. Ένας απ' αυτούς θα έπεφτε νεκρός στο πεδίο της μάχης. Αρκεί να προέκυπτε μια ευκαιρία.

Ο Ντοφ έσφιξε τα δόντια του.

«Είπες ότι θα ήταν μόνο τέσσερις πέντε» είπε ο Σέιτον, που ήρθε και στάθηκε δίπλα του στο παράθυρο.

«Ανησυχείς, Σέιτον;»

«Όχι, αλλά εσύ θα έπρεπε, Ντοφ. Έχεις εννιά άνδρες εδώ και είμαι ο μόνος με εμπειρία σε εφόδους». Ο Σέιτον μίλησε χωρίς να υψώσει τη φωνή του. Ήταν λεπτός, φαλακρός και νευρώδης. Ο Ντοφ δεν ήξερε πόσα χρόνια ήταν στην αστυνομία ο Σέιτον, μόνο ότι ήταν από τα χρόνια του Κένεθ. Και είχε προσπαθήσει να τον ξεφορτωθεί. Όχι επειδή είχε κάτι συγκεκριμένο εναντίον του· απλώς ο Σέιτον είχε κάτι, κάτι που ο Ντοφ δεν μπορούσε να προσδιορίσει ακριβώς, αλλά τον έκανε να αισθάνεται έντονη αντιπάθεια.

«Γιατί δεν χρησιμοποίησες την Ομάδα Κρούσης, Ντοφ;»

«Όσο λιγότεροι ανακατευτούν τόσο το καλύτερο».

«Τόσο λιγότεροι θα μοιραστούν τη δόξα. Αν δεν κάνω λάθος, αυτός εκεί έξω είναι ή ο ίδιος ο Σβένο ή το φάντασμά του». Ο Σέιτον ένευσε προς την κόκκινη Indian Chief, που είχε σταματήσει δίπλα στη ράμπα επιβίβασης του Λένινγκραντ.

«Είπες Σβένο;» ακούστηκε μια αγχωμένη φωνή από το σκοτάδι πίσω τους.

«Ναι, μαζί με καμιά δεκαριά δικούς του» είπε δυνατά ο Σέιτον χωρίς να πάρει τα μάτια του από τον Ντοφ. «Τουλάχιστον».

«Ω, γαμώτο» μουρμούρισε μια δεύτερη φωνή.

«Μήπως πρέπει να τηλεφωνήσουμε στον Μάκβεθ;» ρώτησε μια τρίτη φωνή.

«Άκουσες, Ντοφ;» είπε ο Σέιτον. «Ακόμα και οι άντρες σου θέλουν να το αναλάβει η Ομάδα Κρούσης».

«Σκασμός!» είπε σφουριχτά ο Ντοφ. Στράφηκε από το παράθυρο δείχνοντας με το δάχτυλό του τεντωμένο τη μικρή αίθουσα στον τοίχο. «Εδώ γράφει ότι το Γκλάμις αναχωρεί την Παρασκευή ώρα 06.00 για το Καπιτώλιο και ζητάει βοηθό μάγιστρα. Είπατε ότι θέλατε να πάρετε μέρος σ' αυτή την αποστολή, αλλά από εδώ και στο εξής όποιος προτιμάει να πιάσει δουλειά εκεί, με τις ευχές μου. Ο μισθός και το φαγητό σίγουρα θα είναι καλύτερα. Όσοι θέλουν να σηκώσουν χέρι».

Ο Ντοφ κοίταξε στο σκοτάδι, προσπαθώντας να διακρίνει λεπτομέρειες στις απρόσωπες και ακίνητες σιλουέτες. Μετανωμένος ήδη που τους είχε προκαλέσει. Κι αν κάποιοι σήκωναν στ' αλήθεια το χέρι τους; Συνήθως απέφευγε τις καταστάσεις όπου εξαρτιόταν από άλλους, αυτή τη φορά όμως είχε ανάγκη κάθε έναν από τους άνδρες που στέκονταν απέναντί του. Η γυναίκα του του έλεγε ότι προτιμούσε να ενεργεί μόνος επειδή δεν συμπαθούσε τους ανθρώπους γενικά. Ίσως υπήρχε μια δόση αλήθειας σ' αυτό, αλλά στην πραγματικότητα ίσχυε μάλλον το αντίστροφο. Οι άνθρωποι γενικά δεν συμπαθούσαν τον Ντοφ. Όχι πως τον αντιπαθούσαν όλοι φανερά, αν και μερικοί

το έδειχναν· υπήρχε κάτι στον χαρακτήρα του που απωθούσε τους ανθρώπους. Απλώς δεν μπορούσε να καταλάβει τι. Η εμφάνιση και η αυτοπεποίθησή του έλκυαν έναν συγκεκριμένο τύπο γυναίκας, ήταν ευγενικός, μορφωμένος και πιο έξυπνος από τους περισσότερους ανθρώπους που γνώριζε.

«Κανένας; Αλήθεια; Καλώς. Τότε ας κινηθούμε σύμφωνα με το σχέδιό μας, αλλά με μερικές μικρές τροποποιήσεις. Ο Σέιτον με τους τρεις δικούς του θα πάνε δεξιά όταν βγούμε και θα καλύψουν τους μισούς πίσω. Εγώ με τους τρεις δικούς μου θα πάμε αριστερά και θα καλύψουμε τους υπόλοιπους. Εσύ, Σίβαρτ, θα αποσπαστείς, θα τρέξεις γρήγορα αριστερά, έξω από το φως, και θα διαγράψεις ένα ημικύκλιο στα σκοτεινά για να βρεθείς πίσω από τους Ράιντερ. Πάρε θέση πάνω στη ράμπα για να μην μπορέσει κανένας να το σκάσει ανεβαινοντας στο πλοίο. Κατάλαβες;»

Ο Σέιτον ξερόβηξε. «Ο Σίβαρτ είναι ο πιο νέος και...»

«...ο πιο γρήγορος» τον διέκοψε ο Ντοφ. «Δεν ρώτησα αν υπάρχουν αντιρρήσεις, ρώτησα αν οι οδηγίες μου έγιναν κατανοητές». Παρατήρησε τα ανέκφραστα πρόσωπα απέναντί του. «Θεωρώ ότι η απάντηση είναι ναι». Στράφηκε πάλι προς το παράθυρο.

Ένας κοντός στραβοκάνης με άσπρο καπέλο καπετάνιου κατέβηκε με μάγικο βήμα τη ράμπα κάτω από την καταρρακτώδη βροχή. Και σταμάτησε μπροστά στον άντρα πάνω στην κόκκινη μοτοσυκλέτα. Ο αναβάτης δεν είχε βγάλει το κράνος του, είχε σηκώσει απλώς τη μάσκα, ούτε είχε σβήσει τη μηχανή. Καθόταν καβάλα στη σέλα, σε μια χυδαία στάση με τα πόδια ανοιχτά, και άκουγε τον καπετάνιο που του μιλούσε. Από το κράνος του ξεφύτρωναν δύο ξανθές κοτσίδες που έπεφταν πάνω στον λογότυπο των Νορς Ράιντερ στην πλάτη του δερμάτινου μπουφάν.

Ο Ντοφ πήρε μια βαθιά αναπνοή. Έλεγε το όπλο του.

Το κακό ήταν ότι ο Μάκβεθ του είχε τηλεφωνήσει. Είχε πάρει κι αυτός την ίδια πληροφορία από ένα ανώνυμο τηλεφώνη-

μα και είχε προσφέρει στον Ντοφ την Ομάδα Κρούσης. Αλλά ο Ντοφ είχε αρνηθεί λέγοντας ότι είχαν απλώς να πιάσουν ένα φορτηγό και του είχε ζητήσει να μην πει τίποτε σε κανέναν για την ανώνυμη πληροφορία.

Με ένα σύνθημα του άντρα με το κράνος των Βίκινγκ, ένας από τους μοτοσικλετιστές βγήκε μπροστά. Ο Ντοφ πρόσεξε τα διακριτικά του λοχία στο μπράτσο του δερμάτινου μπουφάν, όταν ο τύπος άνοιξε έναν χαρτοφύλακα μπροστά στον καπετάνιο του πλοίου. Ο καπετάνιος ένευσε καταφατικά, σήκωσε το ένα χέρι του δίνοντας το σινιάλο και, μέσα σε δευτερόλεπτα, σίδερο ούρλιαξε πάνω σε σίδερο και φως άναψε σε έναν γερανό που ο βραχίονάς του ταλαντευόταν πάνω από την άκρη της προβλήτας.

«Κοντεύουμε» είπε ο Ντοφ. Τώρα η φωνή του ήταν πιο σταθερή. «Θα περιμένουμε ώσπου να αλλάξουν χέρια το φορτίο και τα λεφτά και τότε θα κινηθούμε».

Βουβά νεύματα στο μισοσκοτάδο. Είχαν μελετήσει σχολαστικά κάθε λεπτομέρεια του σχεδίου, αλλά έχοντας υπολογίσει το πολύ πέντε άντρες. Μήπως ο Σβένο είχε ειδοποιηθεί για πιθανή επέμβαση της αστυνομίας; Μήπως γι' αυτό είχε έρθει με τόσο ισχυρή συνοδεία; Όχι, σ' αυτή την περίπτωση θα είχε ματαιώσει τη συναλλαγή.

«Πιάνεις τη μυρωδιά;» ψιθύρισε ο Σέιτον δίπλα του.

«Ποια μυρωδιά;»

«Του φόβου τους». Ο Σέιτον είχε κλείσει τα μάτια και τα ρουθούνια του τρεμούλιαζαν. Ο Ντοφ στύλωσε το βλέμμα του έξω στη βροχερή νύχτα. Μήπως έπρεπε να δεχτεί έστω και τώρα την προσφορά του Μάκβεθ; Έσυρε τα λεπτά μακριά του δάχτυλα στη διαγώνια ουλή που σημάδευε το πρόσωπό του. Δεν ήταν ώρα για τέτοιες σκέψεις· έτσι έπρεπε να γίνει, έτσι έπρεπε να είχε γίνει από παλιά. Ο Σβένο ήταν εδώ. Ο Μάκβεθ και οι άνδρες της Ομάδας Κρούσης ήταν στα κρεβάτια τους.

ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΜΠΑΤΣΟΣ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

Σε μια ζοφερή αποβιομηχανοποιημένη πόλη που σπαράσσεται από τη διαφθορά και το έγκλημα, μια απόπειρα σύλληψης εμπόρων ναρκωτικών καταλήγει σε λουτρό αίματος. Την ευθύνη να ξεκαθαρίσει την υπόθεση αναλαμβάνει ο επιθεωρητής Μάκβεθ και η ομάδα του.

ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ ΚΑΙ ΠΡΩΗΝ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΗΣ ΜΕ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.

Για την επιτυχία του θα του δοθούν απλόχερα τα πάντα. Χρήματα. Εξουσία. Σεβασμός.

ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΡΕΙ ΟΜΩΣ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΝΗΚΕΙ

Ο Μάκβεθ όμως, ανικανοποίητος και χαμένος στις παραισθήσεις και την παράνοια, θα οδηγήσει τα πράγματα στα άκρα.

ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΑΝ ΣΚΟΤΩΣΕΙ.

Το πάθος για εξουσία και ένα διαταραγμένο μυαλό είναι τα βασικά συστατικά ενός συγκλονιστικού θρίλερ που βασίζεται στο ομότιτλο σαιξπηρικό έργο και φέρει την υπογραφή του κορυφαίου σύγχρονου συγγραφέα αστυνομικής λογοτεχνίας Jo Nesbo.

Hogarth *Shakespeare*

ISBN: 978-618-03-1275-1

9 786180 312751
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 81275